

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Les mans obertes

Fa poc, en un article a propòsit d'un concert de Maria del Mar Bonet i Borja Penalba, no vaig esmentar que havien cantat

Podries, i m'ha quedat una recança. Els dos intèrprets han incorporat la versió que Juan Valdeherra ha fet del poema de Joana Raspall (1913-2013), *Podries*, publicat el 1998 dins del llibre *Com el plomissol. Poemes i faules*, recorda que la vida pot ser molt diferent depèn del lloc on neixis. No és clar que tothom tingui present aquesta evidència. Per això el poema conclou: "Per tot això pensa/que importa tenir/les mans ben obertes/i ajudar qui ve/fugint de la guerra,/fugint del dolor/i de la pobresa./Si tu fossis nat/a la seva terra,/la tristesa d'ell/podria ser teva."

No cal que remarqui l'actualitat del poema. De fet, malauradament, hauria sigut "actual" abans de ser escrit i ho continuarà essent. Almenys ho serà fins que es cregui que la llibertat hi pot ser sense igualtat entre els humans i, per tant, justícia social. Hi penso mentre hi ha qui invoca la llibertat des del "campi qui pugui" proclamant que governa en una "comunitat oberta" com si només anomenant aquells que ha "integrat" no deixés constància dels que exclou. Hi penso tenint present que ahir mateix vaig tornar a veure *Europa 51*, el film de Rossellini en què Ingrid Bergman interpreta una dona burgesa que, en crisi després de la mort del seu fill, "obre les seves mans" sentint odi per qui era quan no era sensible al dolor allé. Tancada al final en un centre psiquiàtric, la dona afirma: "Només qui és completament lliure pot confondre's amb tothom. Només qui no està lligat a res ho està a tots els éssers humans."

EDITORIAL

L'acció exterior en el punt de mira

L'ofensiva de l'Estat espanyol contra el procés independentista de Catalunya continua amb la màxima intensitat tres anys i mig després del referèndum de l'1 d'octubre, com es demostra amb el nou setge judicial a l'acció exterior de la Generalitat durant els sis anys anteriors a l'1-O del 2017, focalitzat en el conseller Raül Romeva —complint condemna de 12 anys per l'1-O—, el director del Diplocat, Albert Royo, i vuit càrrecs més d'aquest consorci publicoprivat que s'encarrega de promocionar Catalunya a l'exterior. La nova escomesa de l'aparell de l'Estat no es limita a accions directament relacionades amb el referèndum del 2017 (jutjat 13), sinó que ara

pretén disfressar de delictes tota l'acció exterior del govern català des del 2012 (jutjat 18), mentre paral·lelament el Tribunal de Comptes n'exigeix una fiança milionària (4,5 milions), molt més enllà del que la fiscalia o la instrucció judicial considera malversació.

El Tribunal de Comptes és un d'aquells tentacles de l'Estat que funcionen arbitràriament sense auditoria externa, ni control democràtic i que, en el procés sobiranista, ha aparegut per aprofundir en l'escarment dels càrrecs de l'administració catalana, més enllà del que els tribunals han considerat punible, per provocar o amenaçar amb una situació de ru-

ina econòmica familiar. Més enllà de l'acarnissament que ha suposat cada una de les seves aparicions, el Tribunal de Comptes només és una altra eina de l'Estat per reprimir el procés sobiranista, per dissuadir-ne els possibles continuadors i, en aquest cas concret, per posar una mordassa al dret del govern català en qualitat de representant legítim i democràtic dels ciutadans d'aquest país, d'explicar de primera mà al món què és Catalunya i quina és la seva realitat, la seva injusta relació amb l'Estat, la seva determinació a exercir l'autodeterminació i les limitacions explícites de la democràcia espanyola per assumir civilitzadament un procés democràtic i pacífic com aquest.

La foto

A sang i fetge. Manifestants protesten contra la batuda policial a la "favela" Jacarezinho (Rio de Janeiro), saldada amb 24 sospitosos i un policia morts a trets durant la matinada ■ EFE

La frase del dia

Jordi
Sànchez

SECRETARI GENERAL DE JUNTS I PRES
POLÍTIC

“Tenim un acord a punt de tancar, on queden petits serrells que no representen cap obstacle important”

Keep calm

Som animals de costums, però amb això de la pandèmia també hem donat mostra de la capacitat d'adaptació que tenim. Parlo de quedar-se tancats a casa de nit, i a una hora concreta. Sí que hi ha hagut molt de patiment i angouxa, i la salut mental se'n ressent com mai. I de retruc també hi ha hagut qui s'ha saltat el confinament a còpia de festes il·legals. Però també hem de felicitar-nos de la disciplina generalitzada. Fem bondat. La pandèmia ha acabat acaronant el somni dels impulsors de la reforma horària. El projecte que vol arribar al 2025 fent-nos com la gent de nord enllà, neta i polida, amb uns horaris que permetin fer-

L'hàbit

Xavier
Graset

nos més persones, amb temps per a la cura, amb temps per a nosaltres mateixos. I havent sopat a les set. El que no s'ha aconseguit amb arguments i intents exemplars del sector públic, ho ha aconseguit el pànic o la por o el respecte. És clar que el que tenim ara, fins aquest diumenge a les 22 h, són les nits escapçades. Unes ordres que han deixat buits els nostres carrers per força, que han generat el malestar dels restauradors i de bars que es quedaven sense feina. A Madrid han viscut, i també han mort, a un altre ritme. A Catalunya demà diumenge caldrà veure com es manté la serenitat les dues hores que van des del toc de queda nocturn

fins a la mitjanit. Serà com una nit de cap d'any? Les dotze campanades tindran un efecte transformador com amb les corredisses de la Ventafofs? Respectarem, ara que ho avala la justícia, que les trobades amicals i familiars no siguin de més de sis persones? Quina autoritat li queda al govern després d'haver-se de moure amb aquest paraguas de limitació de drets que ha sigut l'estat d'alarma? L'hàbit de ser a casa a les deu quedarà enquistat com un nou ús? O el desig de connectar físicament ens farà allargar les nits fins al nou marge ni que sigui de sis en sis i amb mascareta? Per on correrà l'aigua amb l'aixeta oberta?